

ning end højst fornødent kommer ind paa at skubbe Forpligtelserne over paa Fremtiden. Jeg forstaar altsaa saa udmærket godt de Betæneligheder, der kan rejse sig her af rent principiel Natur, og jeg deler i og for sig ogsaa de Synspunkter, som jeg godt forstaar, man kan have. Naar jeg imidlertid er Tilhænger af Forslaget paa dette Punkt — og jeg vil gerne sige, at jeg er stedse Tilhænger deraf til Trods for det, der maatte være foregaaet i Mellemtiden —, saa er det ud fra den Betragtning, som jeg sikkert deler med alle ærede Medlemmer baade i dette og i det andet høje Ting, at det sværeste, et Menneske kan komme ud for i sit borgerlige Erhverv, er i Virkeligheden dette, at han vil arbejde, men ikke kan komme til det, han vil forsørge sig selv og sin Familie, men han kan ikke komme til det. Jeg er ganske paa det rene med, at dette Lovforslag løser ikke Problemet, vi kommer til at staa overfor i den kommende Vinter. Jeg er fuldstændig klar over, at saadan er Situationen. Men naar man som her uden Udgift for Statskassen kan være med til at bøde — selv om det kun er lidt set i Forhold til det hele — paa Arbejdsløshedens Ulykker, ja, saa maa jeg erkende, at saa kan jeg ikke faa mig selv til at gaa imod Forslaget paa dette Punkt, og det vil jeg gerne sige rent ud.

Men maa jeg ikke i denne Forbindelse sige et Par Ord om Arbejdsløshedsspørgsmaalet i det hele taget. Man maa jo være opmærksom paa, at dette lille Lovforslag, om det gennemføres i den Form, hvori det her foreligger, vel paa et enkelt lille Omraade kan være af nogen Betydning, men overfor hele den store Arbejdsløshed, som vi kommer til at staa overfor i den kommende Vinter, foreslaar det jo ganske overordentlig lidt. Og dør vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Socialminister, dersom Forholdene ellers kunde tillade den højtærede Minister at høre, hvad jeg spørger om. Jeg vil ikke stille det Spørgsmaal: Hvad vil Regeringen gøre i denne Sag? For jeg forstaar meget vel, at det vil jeg ikke faa Svar paa. Regeringen vil overveje, Regeringen vil tilrettelægge, Regeringen vil søge at fremkomme med Forslag, Regeringen vil baade det ene og det andet i Retning af at overveje. Jeg maa sige, at dersom Regeringen i det hele taget vil noget i den Sag, er det vist Tiden nu at gøre det. Der er andre ærede Medlemmer, som har udtalt sig derom i Dag. Hvad nøler Regeringen efter i denne Sag, dersom den vil noget? Og dersom Regeringen ikke vil noget, fordi den erkender, at den ikke

kan udrette noget, saa burde den sige det rent ud.

Der er nemlig et Forhold, som jeg gerne vil gøre den højtærede Socialminister opmærksom paa i denne Forbindelse, og det er Perioden fra 1920—24. Da var det jo saadan, at det var den uduelige daværende Regering, der havde Ansvaret for de mange spildte Arbejdsdage, ikke sandt? Det var den uduelige Regering, der i det hele taget var Skyld i, at vi var kommet ind i en Situation, der var saa vanskelig, som Tilfældet var. Og hvad opnaaede den daværende Opposition, som nu sidder paa de høje Stole, med saadanne Udtalelser? Den opnaaede, at der hos den almindelige Befolkning maatte fremstaa berettigede Forventninger om, at dersom de Herrer kom til, skulde man faa noget at se, som man aldrig havde set Mage til nogen Sinde. Naar de Herrer fik Lejlighed til at føre an i Politik, saa skulde baade Arbejdere og Arbejdsgivere faa at se, at saa oprandt den Guldalder, som de ventede paa, og derfor er der hos Befolkningen, baade hos Arbejderne og hos Arbejdsgiverne, vakt berettigede Forventninger om, at den nuværende Regering gennem Lovforanstaltninger kan klare Begreberne. Jeg er nu ikke sikker paa, at dette vil blive Tilfældet. Jeg er bange for, at man i nogen Grad betragter Lovgivningsarbejdet som noget, der kan løse Livets Vanskeligheder under Forhold, hvor det i Virkeligheden ikke rigtig kan løse dem. Man stiller Staten op som et Gudebillede, der skal ordne alting for os. Derfor vil jeg stille den højtærede Socialminister dette bestemte Spørgsmaal, ikke hvad Regeringen vil gøre, men om den virkelig vil gøre noget, for dersom den skulde være naaet hertil i sine Overvejelser, at den ikke kan naa ned til Ondets Rod i denne Sag, saa paa-tager Ministeriet sig i Virkeligheden et meget væsentligt Ansvar ved ikke aabent at sige dette: Vi erkender, at vi kan ikke løse Problemet, thi ved at sige det aabnes nemlig en Mulighed, som maaske ellers ikke bliver aabnet. Maaske kunde Arbejderne og Arbejdsgiverne saa finde hinanden i Bestræbelser, der giver Anledning til, at det lykkes at holde mange Hjul i Gang, som ellers vilde gaa i Staa. Den højtærede Regering bør udtale sig klart og tydeligt om dette Forhold, og det bør ske hurtigst muligt, snarest belejligt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om de 8 Millioner, som er anført i Arbejdsudvalgets Betænkning som den Sum, man kunde tænke sig at laane ud til Kommunerne til Afhjælpning af Arbejdsløsheden, vil jeg